

Sygn. akt II Ka 674/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Dariusz Półtorak (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Malek

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r.

sprawy **S. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt II K 49/14

wyrok uchyla i sprawę oskarżonego S. P. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania.

Sygn.akt II Ka 674/14

UZASADNIENIE

S. P. oskarżony był o to, że w okresie od 8 sierpnia 2012 roku do 29 marca 2013 roku w K., gm. L., w powiecie (...), w woj. (...) bez wymaganego pozwolenia na budowę wykonał roboty budowlane na działce o numerze ewidencyjnym (...) polegające na wymurowaniu ścian zewnętrznych budynku garażowego do wysokości ok. 1,5 metra z bloczków betonu komórkowego grubości 24 cm o wymiarach zewnętrznych 6,24 x 4,50 metra w granicy z działką o numerze ewidencyjnym (...),

to jest o czyn z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. prawo budowlane

Wyrokiem z dnia 28 października 2014r. Sąd Rejonowy w Węgrowie postępowanie karne wobec oskarżonego S. P. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umorzył wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu; kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Węgrowie. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 115 § 2 kk poprzez uwzględnienie, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, okoliczności nie wymienionych w tym przepisie, natomiast pominięcie okoliczności tam wymienionych, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania, że czyn ten nie stanowi przestępstwa z powodu jego znikomej społecznej szkodliwości,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 kpk wyrażającą się w oczywistej sprzeczności pomiędzy częścią dyspozytywną orzeczenia, a jego uzasadnieniem.

Podnosząc ten zarzut na podstawie art. 437 § 1 kpk prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługuje zawarty w apelacji prokuratora wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania. Zasadnie bowiem oskarżyciel publiczny podnosi, iż orzekający w tej sprawie Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego (art. 115 § 2 kk), jak również, że sporządzone przez ten sąd uzasadnienie wyroku nie spełnia wymogów art. 424 kpk.

Powołany w drugiej kolejności przepis określa wymogi jakie winno spełniać każde uzasadnienie wyroku, w tym m.in. wyjaśnienie podstawy prawnej (art. 424 § 1 pkt 2 kpk). W przypadku uznania przez sąd, że oskarżony wyczerpał swoim działaniem znamiona czynu zagrożonego karą (przestępstwa, czy też wykroczenia) należy przez to rozumieć analizę znamion ustawowych takiego czynu w odniesieniu do okoliczności konkretnie ustalonych w danej sprawie. W sytuacji, gdy sąd stosuje inne instytucje przewidziane w ustawie (tak jak w tym przypadku umarza postępowanie karne z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu) niezbędnym jest wykazanie podstaw do zastosowania tej instytucji – również z odesłaniem do realiów sprawy i z przywołaniem argumentacji do niej się odwołującej. Nie sposób jednak uznać, że wymóg ten został spełniony w niniejszym postępowaniu, skoro „rozważania” sądu w tej kwestii ograniczyły się jedynie do powtórzenia w uzasadnieniu wyroku znacznej części § 2 art. 115 (k.92) bez wskazania, które z nich mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Co więcej, w dalszej części uzasadnienia sąd przytoczył takie okoliczności, które nie mogą mieć wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego S. P. takie jak to, że oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, jest on osobą w średnim wieku i dotychczas przestrzegał porządku prawnego, postępowanie administracyjne zostało umorzone, a budynek będący wynikiem samowoli budowlanej został rozebrany. Dlatego za trafny uznać należało argument podniesiony w uzasadnieniu apelacji prokuratora, że zawarty w art. 115 § 2 kk katalog okoliczności rzutuujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości ma charakter zamknięty, stąd powołanie przez sąd innych okoliczności musi być traktowane jako uchybienie, które mogło mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w całości przeprowadzi przewód sądowy, a przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu ewentualnie przypisanego oskarżonemu będzie miał na względzie okoliczności wskazane w art. 115 § 2 kpk, które zaistniały w przedmiotowej sprawie. Zweryfikuje również sąd informację, o której mowa w uzasadnieniu apelacji, jakoby wobec S. P. toczyło się inne postępowanie za czyn z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, rozważy również, jak ocenić wyjaśnienia oskarżonego (k. 54 verte), który oświadczył, że w dalszym ciągu będzie kontynuował swoją działalność budowlaną bez wymaganych pozwoleń.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.